

راه

۳۶ صفحه

توده

دوره دوم شماره (۱۵۲) مهرماه ۱۳۷۵

حزب ما

۵۵ ساله شد!

(۲ ص)

کدام کنگره

با کدام اهداف

(۲ ص)

پیگیری حقوقی

قتل عام

(۳ ص)

فمینیسم اسلامی

(۱ ص)

نگاهی به اجلاس

فدائی ها در برلین

(۴ ص)

بار طبقاتی

چپ دمکرات!

(۲۲ ص)

پشت به جنبش

در دفاع از جنبش!

(۴ ص)

عکس بالا صحنه به دارکشی دکتر نجیب الله، رئیس جمهور سابق افغانستان (سمت چپ) و برادرش، بدست طالبان را نشان می دهد: آشتی ملی امریکائی!

ایران در آئینه کابل!

آنچه که با هدایت کامل امریکا در کابل (بایتخت افغانستان) روی داد، رویدادی در آنسوی اقیانوس تخیلات نبود. این انتقامی بود که امریکا با دست ارتجاعی ترین جناح های مذهبی درگیر جنگ داخلی در این کشور، از مردم افغانستان، نیروهای ملی و میهن دوست و هدایت کنندگان حکومتی گرفت، که از دل قیام عمومی سال ۱۳۵۶ افغانستان برآمده و برای جبران چند قرن عقب ماندگی تحمیلی به افغان ها از جان خود مایه گذاشته بودند. امپریالیسم امریکا، که در جریان تدارک فروپاشی اتحاد شوروی و نبرنگ "آشتی ملی" تعهدات بسیاری برای عدم مداخله در امور داخلی افغانستان و عدم ارسال اسلحه برای گروه بندی های مذهبی- نظامی سپرده بود، هر گام که به اهداف نهانی خود برای برقراری نظم نوین امریکائی در سراسر جهان نزدیک تر شد، چند گام از وعده و تعهدات خود فاصله گرفت. این نظم نوین، که در افغانستان گروه بندی مذهبی- نظامی "طالبان" مجری آن شده است، در همسایه دیوار به دیوار ما "ایران" آنگونه برقرار شده است، که درعکس بالا می بینید: آشتی ملی به سبک امریکائی! حلقه ای که در اطراف ایران هر روز بیش از روز پیش تنگ تر می شود، با هدف برقراری همین نظم نوین در ایران است! باز هم باید به خواب خرگوشی ادامه داد؟

امپریالیسم امریکا، اگر با ارتجاع مذهبی و تروریسم سر ستیز داشت، از طالبان و جنایتش در افغانستان حمایت نمی کرد! حتی همین دلیل ساده نیز باید ما را قانع سازد، که تمام جنجالی که بر سر جمهوری اسلامی جریان دارد، در نهایت خود می خواهد به حکومت مطلق "طالبان" ایران ختم شود. حکومتی بیکارچه، متکی به ارتجاع مطلق مذهبی و طرفدار سرمایه داری دلال و وابسته! رهبران چنین حکومتی، جنایات و خیانت های ملی فردا را، که نباید جنایات و خیانت های گذشته را کامل کند، امروز در خیابان ها و شهرهای ایران، زیر نام "پشاورا الله" و "انصار حزب الله" تمرین می کنند! چرا باید چشم بر این واقعیت آشکار بست و از هر امکانی - حتی در اندک ترین حد خود - برای افشای این کابوس هولناک و به عقب راندن ارتجاع از سنگرهای که در حکومت دارد استفاده نکرد؟ پاسخ به این سؤال وظیفه ملی همه آنهاست است که خواهان جلوگیری از تبدیل تهران آینده، به کابل امروز هستند! (صفحات ۱۳ تا ۱۶ را بخوانید)